

Handwritten signature or initials.

Αριθμός Απόφασης 574 /2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΒΟΛΟΥ
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από την Δικαστή Πρόεδρο
Πρωτοδικών, η οποία ορίστηκε μετά από κλήρωση, σύμφωνα με τις διατάξεις
του Ν. 3327/2005.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 18 Ιουνίου 2015, χωρίς
τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ : , κατοίκου
Βόλου (οδός αρ.), ο οποίος παραστάθηκε δια του
πληρεξουσίου του δικηγόρου Κωνσταντίνου Μακρυγιάννη, του Δ.Σ. Αθηνών.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ : Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την
επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα (οδ.
Αμερικής αρ. 4), νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία παραστάθηκε δια του
πληρεξουσίου της δικηγόρου Αναστασίου Βολιώτη.

Ο αιτών, με την από 24-2-2015 και με αριθμό έκθ. κατ. 160/2015 αίτησή
του, ζητεί να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτή. Η συζήτηση της αίτησης
ορίστηκε αρχικά κατά τη δικάσιμο της 30-4-2015 και μετ' αναβολή κατά τη
δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των
διαδίκων, ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με το άρθ. 2 § 6 του Ν 2251/1994 «περί προστασίας των
καταναλωτών», όπως αυτό είχε πριν από την αντικατάστασή του με το άρθρο
10 § 24 στοιχ. β' του Ν 2741/1999, οι γενικοί όροι των συναλλαγών, δηλαδή
οι όροι που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για αόριστο αριθμό
μελλοντικών συμβάσεων, απαγορεύονται και είναι άκυροι, αν έχουν ως
αποτέλεσμα την υπέρμετρη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και
υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, όπως είναι και
ο πελάτης της τράπεζας, στον οποίο η τελευταία, χωρίς ουσιαστική

διαπραγμάτευση, αλλά με βάση προδιατυπωμένους όρους, χορηγεί, εκτός των άλλων, καταναλωτικά ή στεγαστικά δάνεια. Ο καταχρηστικός χαρακτήρας ενός τέτοιου γενικού όρου, ενσωματωμένου σε σύμβαση, κρίνεται, αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψή της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης, από την οποία αυτή εξαρτάται (ΑΠ 904/2011 Αρμ. 2012, 1708). Ο περιέχων τη διάταξη αυτή νόμος 2251/1994 αποτελεί, εξάλλου, ενσωμάτωση στο εθνικό δίκαιο της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5.4.1993 «σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες συμβάσεων που συνάπτονται με τους καταναλωτές». Στο άρθρο 3 παρ. 1 της εν λόγω Οδηγίας ορίζεται ότι «ρήτρα σύμβασης, που δεν αποτέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης, θεωρείται καταχρηστική, όταν, παρά την απαίτηση της καλής πίστης, δημιουργείται εις βάρος του καταναλωτή σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών, τα απορρέοντα από τη σύμβαση». Η ρύθμιση της παρ. 6 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 αποτελεί εξειδίκευση της γενικής αρχής του άρθρου 281 ΑΚ, κατά την οποία απαγορεύεται η καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος ή η κατάχρηση ενός θεσμού, όπως είναι η συμβατική ελευθερία. Η ανωτέρω παράγραφος, στην αρχική της διατύπωση, χρησιμοποιούσε τον όρο «υπέρμετρη διατάραξη» της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων, αποκλίνοντας έτσι φραστικά από τη διατύπωση του άρθρου 3 § 1 της Οδηγίας, η οποία ομιλεί για «σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών». Στενή γραμματική ερμηνεία του όρου «υπέρμετρη» διατάραξη, θα οδηγούσε σε σημαντικό περιορισμό της δυνατότητας ελέγχου του περιεχομένου των γενικών όρων των συναλλαγών (γ.ο.σ.) και, συνεπώς, σε μειωμένη προστασία του καταναλωτή έναντι εκείνης της Οδηγίας. Η ανάγκη της σύμφωνης με την Οδηγία ερμηνείας του εθνικού δικαίου επιβάλλει, επομένως, όπως ο όρος «υπέρμετρη» διατάραξη εκληφθεί, διασταλτικά ερμηνευόμενος, ότι σημαίνει «ουσιώδη ή σημαντική» διατάραξη. Η ανάγκη αυτή, εναρμονισμένης δηλαδή προς την Οδηγία ερμηνείας, επιβάλλει να δοθεί η ίδια έννοια, μέσω τελεολογικής συστολής, στον όρο «διατάραξη» και μετά την απάλειψη του

όρου «υπερέμετρη», στην οποία προέβη ο νεότερος νομοθέτης με το άρθρ. 10 § 24 στοιχ. β' του Ν 2741/1999. Συνεπώς, και μετά την τροποποίηση αυτή, προϋπόθεση της καταχρηστικότητας κάποιου γ.ο.σ. είναι η με αυτόν «ουσιώδης ή σημαντική» διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας (ΟΛΑΠ 6/2006 ΕΛΛΔ 2006.419). Πρέπει, εξάλλου, να σημειωθεί ότι η παρ. 2 του άρθρου 6 του ως άνω νόμου έχει ήδη αντικατασταθεί με την παρ. 2 του άρθρου 2 του Ν. 3587/2007. Ορίζεται δε πλέον σε αυτή ότι γενικοί όροι συναλλαγών, που έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, απαγορεύονται και είναι άκυροι. Προστέθηκε, δηλαδή, με την ως άνω διάταξη, ο όρος «σημαντική», που δεν υπήρχε στην προϋπάρχουσα μορφή του άρθρου. Περαιτέρω, εκτός από την ανωτέρω γενική ρήτρα για την καταχρηστικότητα των γ.ο.σ., που συνεπάγονται διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας, στην παρ. 7 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 απαριθμούνται ενδεικτικώς και τριάντα μία περιπτώσεις γενικών όρων, που θεωρούνται άνευ ετέρου (per se) καταχρηστικοί, χωρίς ως προς αυτούς να ερευνάται η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας, αφού αυτοί θεωρούνται, κατά αμάχητο τεκμήριο, ότι έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα. Στις περιπτώσεις αυτές περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, και η υπό στοιχείο ια', σύμφωνα με την οποία καταχρηστικοί είναι και εκείνοι οι όροι, που, χωρίς σπουδαίο λόγο, αφήνουν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή. Η σωρευτική εφαρμογή από το Δικαστήριο των παρ. 6 και 7 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 δεν αποκλείεται, καθώς η επίκληση του γενικού αξιολογικού κριτηρίου «της διατάραξης της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή» είναι δυνατό να έχει αξία και χρησιμότητα για την εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών και αόριστων αξιολογικών κριτηρίων, που χρησιμοποιεί ο νόμος στις επιμέρους περιπτώσεις του ενδεικτικού καταλόγου. Εξάλλου, και οι περιγραφόμενες από το νόμο ειδικές, κατά αμάχητο τεκμήριο, περιπτώσεις καταχρηστικότητας, αποτελούν ενδείκτες, που καθοδηγούν στην ερμηνεία της γενικής ρήτρας και, συγκεκριμένα, της έννοιας της διατάραξης

της συμβατικής ισορροπίας. Μεταξύ των καθοδηγητικών αρχών, που συνάγονται από τις ειδικές αυτές περιπτώσεις, είναι και η αρχή της διαφάνειας, καθώς και η αρχή της απαγόρευσης της χωρίς λόγο ανάθεσης του προσδιορισμού της παροχής ή των επιμέρους στοιχείων της, στην απόλυτη κρίση του προμηθευτή. Ειδικότερα, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, η οποία ρητά διατυπώνεται και στο άρθρο 5 της Οδηγίας, οι γ.ο.σ. πρέπει να είναι διατυπωμένοι με τρόπο σαφή και κατανοητό, ώστε ο καταναλωτής να είναι σε θέση να διαγνώσει εκ των προτέρων κρίσιμα στοιχεία ή μεγέθη της σύμβασης, όπως τη διάρκειά της και τα μεγέθη που περικλείονται στη βασική σχέση παροχής και αντιπαροχής. Η σχέση αυτή παροχής και αντιπαροχής, κατ' αρχήν, δεν λαμβάνεται υπόψη για την εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα κάποιου γ.ο.σ. Εντούτοις, σύμφωνα και με το άρθρο 4 § 2 της Οδηγίας, ελέγχεται, εάν ο σχετικός όρος δεν είναι διατυπωμένος κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, εάν έχει, δηλαδή, παραβιασθεί η αρχή της διαφάνειας (ΟΛΑΠ 15/2007 ΔΕΕ 2007.975). Η ως άνω απαίτηση περί διαφάνειας των γ.ο.σ. δεν αφορά, εξάλλου, απλά και μόνο τον κατανοητό αυτών χαρακτήρα από τυπική και γραμματική άποψη, παρά αναφέρεται και στη λειτουργία τους, ούτως ώστε ο καταναλωτής να μπορεί να εκτιμήσει, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων, τις οικονομικές συνέπειες και μεταβολές, που κάθε όρος συνεπάγεται γι' αυτόν (ΔΕΚ, απόφαση της 30ης Απριλίου 2014, υπόθεση C-26/13, Arpad Kasler, Hajnalka Kaslerne Rabai κατά OTP Jelzalogbank Zrt, σκέψεις 71 - 75). Η παραπάνω σαφήνεια, δηλαδή, αφορά και τις νομικές συνέπειες μίας ρήτρας, δηλαδή τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του καταναλωτή. Για το λόγο δε αυτό, ασαφείς ή πολυσήμαντες ρήτρες δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιούνται από τον προμηθευτή, με σκοπό να ενισχύσει τη θέση του απέναντι στον καταναλωτή. Ειδικά, όσον αφορά τις δυσμενείς οικονομικές συνέπειες και επιβαρύνσεις, αυτές θα πρέπει να είναι ευκρινείς, με την έννοια ότι μπορούν να γίνουν άμεσα κατανοητές από το μέσο καταναλωτή, ο οποίος δεν διαθέτει εξειδικευμένες νομικές ή οικονομικές γνώσεις. Η διαφάνεια, λοιπόν, αφορά στη σαφή και κατανοητή διατύπωση, στην αρχή του ορισμένου ή οριστού περιεχομένου και στην αρχή της προβλεψιμότητας της ύπαρξης των όρων. Αδιαφανείς ρήτρες, που

απόκρύπτουν την πραγματική, νομική και οικονομική κατάσταση, δημιουργούν τον κίνδυνο ο καταναλωτής είτε να απόσχει από την άσκηση ορισμένων δικαιωμάτων του, είτε να αποδεχθεί αξιώσεις, που, κατά το φαινόμενο, έχει ο προμηθευτής. Υπό το πρίσμα αυτό, οι αδιαφανείς ρήτρες μπορεί να οδηγήσουν, ακριβώς λόγω της αδιαφάνειας τους, στη διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας κατά το άρθρο 2 § 6 του Ν 2251/1994. Για το λόγο αυτό και οι γ.ο.σ., υπακούοντας στην παραπάνω αρχή, πρέπει να παρουσιάζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή (ΑΠ 652/2010 ΔΕΕ 2010.943, ΑΠ 430/2005 ΕλλΔ 2005.802). Περαιτέρω, γίνεται δεκτό ότι η ακυρότητα ενός γ.ο.σ. δεν επιδρά στο κύρος όλης της δικαιοπρακτικής σύμβασης, αλλά είναι μερική, υπό την έννοια ότι άκυρος θεωρείται μόνο ο συγκεκριμένος καταχρηστικός, σύμφωνα με το νόμο, όρος. Προς δε το ζήτημα της πλήρωσης του κενού, που δημιουργείται από την ακυρότητα ενός γ.ο.σ., αυτό καλύπτεται, κατ' αρχήν, και εφόσον προβλέπεται σχετική ρύθμιση, με την εφαρμογή του αντίστοιχου κανόνα ενδοτικού δικαίου, ο οποίος, όπως προκύπτει από τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας 93/13, θεωρείται ότι δεν περιέχει καταχρηστικές ρήτρες και ότι συνάδει με τους σκοπούς του άρθρου 6 παρ. 1 της Οδηγίας 93/13 (βλ. την ανωτέρω απόφαση του ΔΕΚ, σκέψεις 80 - 82 και 85). Σε διαφορετική περίπτωση, γίνεται από το Δικαστήριο συμπληρωματική ερμηνεία της σύμβασης κατά το άρθρο 200 ΑΚ, βάσει, δηλαδή, της καλής πίστης, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη (ΕφΑθ 1471/2013 και ΠΠρΞανθ 23/2014, ΤΝΠ Νόμος). Έτσι, η απόφαση του Δικαστηρίου, που προβαίνει σε συμπληρωματική ερμηνεία άκυρου, κατά τα ανωτέρω, όρου, δεν είναι διαπλαστική, διότι δεν προβαίνει σε προσδιορισμό της παροχής κατά τη διάταξη του άρθρου 371 εδ. 2 ΑΚ (οπότε στην περίπτωση αυτή πράγματι θα επρόκειτο για διαπλαστική απόφαση, η οποία διαπλάσσει το περιεχόμενο της ενοχικής σχέσης), παρά μόνο σε συμπλήρωση του κενού που δημιούργησε ο άκυρος όρος, ώστε να ανταποκρίνεται στις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, χωρίς ωστόσο να τροποποιεί τη σύμβαση (ΠΠρΑθ 5257/2013, 3990/2013, και 2942/2013, ΠΠρΞανθ 23/2014, ΤΝΠ Νόμος). Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 731 του ΚΠολΔ, το Δικαστήριο

δικαιούται να διατάξει ως ασφαλιστικό μέτρο την ενέργεια, παράλειψη ή ανοχή ορισμένης πράξεως από αυτόν κατά του οποίου στρέφεται η αίτηση, ενώ, κατά τη διάταξη του άρθρου 732 του ιδίου Κώδικα, το Δικαστήριο δικαιούται να διατάξει ως ασφαλιστικό μέτρο και κάθε άλλο μέτρο που, κατά τις περιστάσεις, είναι κατά την κρίση του πρόσφορο για την εξασφάλιση ή διατήρηση του δικαιώματος ή για τη ρύθμιση καταστάσεως. Επιπλέον, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 692 § 4 ΚΠολΔ, τα ασφαλιστικά μέτρα δεν πρέπει να συνίστανται στην ικανοποίηση του δικαιώματος, του οποίου ζητείται η εξασφάλιση ή η διατήρηση. Η διάταξη αυτή, όπως είναι διατυπωμένη, δεν περιέχει κατευθυντήριες γραμμές ή οδηγίες προς το επιλαμβανόμενο της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων Δικαστήριο, αλλά τίθεται δι' αυτής απαγορευτικός κανόνας, δεσμευτικός για το Δικαστήριο, υπό την έννοια ότι σε καμία περίπτωση δεν έχει τη δυνατότητα να διατάξει ασφαλιστικά μέτρα, τα οποία συνιστούν ικανοποίηση δικαιώματος, με εξαίρεση τις περιπτώσεις που υπάρχει ειδική περί τούτου νομοθετική πρόβλεψη, όπως στις περιοριστικώς στις διατάξεις των άρθρων 728, 729 και 734 του ΚΠολΔ αναφερόμενες περιπτώσεις. Ο απαγορευτικός δε αυτός κανόνας έχει εφαρμογή και στο ασφαλιστικό μέτρο περί την ρύθμιση κατάστασης, το οποίο δεν διαφέρει κατά το σκοπό του από τα άλλα ασφαλιστικά μέτρα, αφού και αυτό συνδέεται τελολογικά με κάποιο δικαίωμα που πρέπει να προστατευθεί προσωρινά για την αποτροπή δημιουργίας, έως την περάτωση της κυρίας διαγνωστικής δίκης, αμετακλήτων καταστάσεων, που θα μπορούσαν να ματαιώσουν τον πρακτικό σκοπό της δίκης αυτής. Η διακριτική ευχέρεια που δίνει το άρθρο 732 ΚΠολΔ στο Δικαστήριο, δεν αποτελεί εξαίρεση στον απαγορευτικό κανόνα του άρθρου 692 παρ. 4 ΚΠολΔ, αλλά ο τελευταίος αποτελεί οριοθέτηση της παρεχομένης στο δικαστήριο, με το άρθρο 732 του ιδίου Κώδικα, διακριτικής ευχέρειας (Π. Τζίφρας, Ασφαλιστικά Μέτρα, έκδ. 1985, σελ. 58, Κ. Μπέης Πολ. Δικ., υπό το άρθρο 682, Β. Βαθρακοκοίλης, ΚΠολΔ άρθρο 692, αριθ. 9, ΜΠρΛαμ 435/2013, ΜονΠρΑθ 4700/2006, ΜΠρΡοδ 1251/2006 ΤΝΠ Νόμος). Οι παραπάνω διατάξεις απηχούν τις βασικές αρχές του δικαίου των ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με τις οποίες η προσωρινή δικαστική προστασία πρέπει α) να μην

ταυτίζεται με το αντικείμενο της οριστικής δικαστικής προστασίας, αλλά να διαφέρει και να υπολείπεται από αυτό και β) να μη δημιουργεί αμετάκλητες καταστάσεις, που δεν μπορούν να ανατραπούν, όταν ανακληθεί η σχετική απόφαση ασφαλιστικών μετρούν ή διαγνωστεί στην κυρία δίκη με ισχύ δεδικασμένου η ανυπαρξία του δικαιώματος που εξασφαλίστηκε, ώστε να μη ματαιώνεται ο πρακτικός σκοπός της κυρίας δίκης, οι αρχές δε αυτές έχουν εφαρμογή και στις περιπτώσεις που ρυθμίζεται προσωρινά η κατάσταση με ασφαλιστικά μέτρα. Από τη γραμματική διατύπωση της διάταξης, δίνεται η εντύπωση ότι αυτή δεν καλύπτει όλους τους στόχους των ασφαλιστικών μέτρων, δηλαδή την εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση καταστάσεως, αλλά μόνο τους δύο πρώτους. Όμως ο κανόνας αυτός έχει εφαρμογή και στο ασφαλιστικό μέτρο της ρύθμισης κατάστασης, το οποίο δε διαφέρει κατά το σκοπό του από τα άλλα ασφαλιστικά μέτρα, αφού και αυτό συνδέεται τελολογικά με κάποιο δικαίωμα που πρέπει να προστατευθεί προσωρινά για την αποτροπή δημιουργίας, ως την περάτωση της κύριας, διαγνωστικής δίκης, αμετακλήτων καταστάσεων, που θα μπορούσαν να ματαιώσουν τον πραγματικό σκοπό της δίκης αυτής. Ο κανόνας αυτός του άρθρου 692 παρ. 4, υποχωρεί μόνο στις ακραίες εκείνες περιπτώσεις που πιθανολογείται κίνδυνος σημαντικής προσβολής της αξίας του ανθρώπου, η οποία διασφαλίζεται συνταγματικά, όπως π.χ. για την κατεδάφιση ετοιμόρροπου κτίσματος ή τοίχου αν απειλείται η ζωή ανθρώπου ή βλάβη της υγείας του, όχι όμως και αν απειλείται βλάβη σε γειτονικό ακίνητο. Η απόφαση, δηλαδή, των ασφαλιστικών μέτρων, αποσκοπώντας να αποτρέψει δημιουργία ανεπανόρθωτων κατά κανόνα καταστάσεων, δεν θα πρέπει να δημιουργεί η ίδια ανεπανόρθωτες καταστάσεις (Π. Τζίφρας, Ασφαλιστικά μέτρα, σελ. 50-51, Κ. Μπέης, Ασφαλιστικά μέτρα σελ. 122 επ., Κεραμέας/Κονδύλης/Νίκας, ΕρμΚΠολΔ, εισαγ. 692 - 738, αρ. 11, άρθρο 692 αρ. 2, ΜΠρΛαμ 435/2013, ΤΝΠ Νόμος). Ο αιτών με την κρινόμενη αίτηση εκθέτει ότι δυνάμει της υπ' αριθμ. 00102610-00002190922 σύμβασης στεγαστικού τοκοχρεωλυτικού δανείου σε συνάλλαγμα (CHF), που συνήψε με την καθ' ης η αίτηση, στο υποκατάστημά της, στην πόλη του Βόλου, έλαβε ως πρωτοφειλέτης, για αγορά πρώτης κατοικίας, το συνολικό ποσό των

300.988,08 ελβετικών φράγκων (ισόποσο κατά την ημέρα εκταμίευσης 180.665,11 ευρώ), αποπληρωτέο σε 360 μηνιαίες δόσεις, με σταθερό επιτόκιο LIBOR ανερχόμενο σε 4,12% ετησίως, για το χρονικό διάστημα από την εφάπαξ εκταμίευση του δανειακού ποσού και για τους 36 πρώτους μήνες μετά την εκταμίευση και, ακολούθως, με κυμαινόμενο επιτόκιο LIBOR 360 ημερών, πλέον περιθωρίου 1,3% και εισφοράς του Ν. 128/75. Ότι ο αιτών αποφάσισε και κατέληξε στην ανωτέρω δανειακή σύμβαση σε ελβετικό φράγκο, της οποίας οι όροι ήταν προδιατυπωμένοι, μετά από παρότρυνση των υπαλλήλων της καθ' ης η αίτηση τράπεζας ότι πρόκειται για την πλέον συμφέρουσα επιλογή (χαμηλό επιτόκιο), χωρίς να ενημερωθεί από αυτούς για τον κίνδυνο συναλλακτικής μεταβολής ή για τη δυνατότητα σύναψης ασφαλιστρού προς κάλυψη τυχόν τέτοιου κινδύνου, δοθέντος μάλιστα, ότι ο ίδιος ουδεμία εξοικείωση είχε με την έννοια του συναλλαγματικού κινδύνου, ενώ όλες οι κινήσεις του λογαριασμού που τηρήθηκε προς εξυπηρέτηση του δανείου, έλαβαν χώρα σε ευρώ. Ότι ήδη, λόγω της αλλαγής της εν λόγω ισοτιμίας και της σταδιακής διολίσθησης του ευρώ έναντι του ελβετικού φράγκου, οι μηνιαίες δόσεις έχουν υπέρμετρα αυξηθεί, όπως επίσης και το υπολειπόμενο οφειλόμενο κεφάλαιο, με αποτέλεσμα να υφίσταται μεγάλη οικονομική ζημία και να καθίσταται αδύνατη πλέον η εξυπηρέτηση των δανειακών υποχρεώσεών του, υφιστάμενης επείγουσας της περίπτωσης καθορισμού της ανωτέρω συναλλαγματικής ισοτιμίας, στο αρχικό της, κατά τη ημέρα εκταμίευσης και πίστωσης του ανωτέρω ποσού, ποσοστό (1,66). Επικαλούμενος δε, αφενός μεν κατεπείγουσα περίπτωση, δοθέντος ότι αντιμετωπίζει τις αναφερόμενες στην αίτηση ιδιαίτερες οικονομικές δυσκολίες και αδυνατεί να καταβάλει τις οφειλόμενες δόσεις χωρίς να διακινδυνεύει η διατροφή του ιδίου και των μελών της οικογένειάς του και, αφετέρου, την ακυρότητα της ένδικης σύμβασης ως προς τη ρήτρα συναλλάγματος λόγω αοριστίας παροχής (άρθρ. 372 ΑΚ), άλλως των αναφερόμενων στην αίτηση σχετικών όρων της ως άνω δανειακής σύμβασης λόγω της καταχρηστικότητάς τους (281 ΑΚ) και της παραβίασης του ν. 2251/1994 περί προστασίας του καταναλωτή, άλλως λόγω παράβασης της υπ' αριθμ. 2325/1994 ΤΔΤΕ, άλλως λόγω εφαρμογής των διατάξεων του ν. 3606/2007, δοθέντος ότι πρόκειται για

προϊόν επενδυτικού χαρτοφυλακείου, άλλως λόγω ουσιώδους πλάνης (άρθρ. 140 ΑΚ), άλλως απάτης (άρθρ. 147 ΑΚ), άλλως ως αισχροκερδών και αντίθετων στα χρηστά ήθη (άρθρ. 178, 179 ΑΚ), άλλως λόγω παράβασης του άρθρου 49 ν. 3371/2005, ζητεί να ρυθμιστεί προσωρινά η κατάσταση και να αναπροσαρμοσθούν οι μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις της επίδικης δανειακής σύμβασης, με βάση την ισχύουσα κατά το χρόνο εκταμίευσης του δανείου ισοτιμία ευρώ – ελβετικού φράγκου και να ανέχεται η καθ' ης την τριαύτη εξυπηρέτηση της εν λόγω σύμβασης μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης επί της από 19-2-2015 και με αριθμό έκθ. κατ. 30/2015 αγωγής αναγνώρισης ακυρότητας της δανειακής σύμβασης, άλλως των σ' αυτή αναφερόμενων ειδικότερων όρων της επίδικης δανειακής σύμβασης, την οποία (αγωγή) άσκησε κατά της καθ' ης, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Βόλου, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε κατά τη δικάσιμο της 1-11-2016. Τέλος, ζητά να καταδικασθεί η καθ' ης στη δικαστική του δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αίτηση, αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπο φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, με την προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 683 § 1 ΚΠολΔ). Είναι δε ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 731 και 732, 176 ΚΠολΔ, καθώς και στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 6 και 7 του ν. 2251/1994 και 140, 147, 178, 179, 281, 372 ΑΚ. Πρέπει επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Από την ένορκη εξέταση των μαρτύρων και στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, από την εκτίμηση των εγγράφων που οι διάδικοι νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, μεταξύ των οποίων και η υπ' αριθμ. 1026/22-6-2015 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρα της καθ' ης, ενώπιον του Ειρηνοδίκη Βόλου, η οποία λήφθηκε χωρίς την κλήτευση του αιτούντος και λαμβάνεται υπόψη ως απλό έγγραφο για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, διότι στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων ο νόμος αρκείται στην πιθανολόγηση των γεγονότων και για το λόγο αυτό λαμβάνεται υπόψη κάθε πρόσφορο αποδεικτικό μέσο πέραν των αναφερομένων στο άρθρο 339 ΚΠολΔ (ΑΠ 1670/2005, ΑΠ 1148/2002, ΑΠ 1327/2001, ΑΠ 158/1988, δημ.,

Νόμος), από όσα ανέπτυξαν οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων προφορικά στο ακροατήριο, καθώς και με τα έγγραφα σημειώματά τους, και από όλη, γενικά, τη διαδικασία, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Δυνάμει της υπ' αριθ. 0010-2610-00002190922/17-7-2007 έγγραφης σύμβασης στεγαστικού δανείου σε συνάλλαγμα (CHF), που καταρτίστηκε στο Υποκατάστημα 2610 της καθ' ης η αίτηση ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας, στον Βόλο, μεταξύ του αιτούντος και της καθ' ης, η οποία εκπροσωπήθηκε νομίμως από τους υπαλλήλους της και

, η καθ' ης χορήγησε στον αιτούντα δάνειο συνολικού ύψους 300.988,08 ελβετικών φράγκων (180.665,11 ευρώ), με σκοπό την αγορά ακινήτου (και δη, πρώτης κατοικίας), αποπληρωτέο σε 360 ισόποσες, συνεχείς, μηνιαίες τοκοχρεολυτικές δόσεις, με σταθερό επιτόκιο LIBOR ανερχόμενο σε 4,12% ετησίως, για το χρονικό διάστημα από την εφάπαξ εκταμίευση του δανειακού ποσού και για τους 36 πρώτους μήνες μετά την εκταμίευση και, ακολούθως, με κυμαινόμενο επιτόκιο LIBOR 360 ημερών, πλέον περιθωρίου 1,3% και εισφοράς του Ν. 128/75, με ισοτιμία μετατροπής ευρώ – ελβετικού φράγκου, κατά τον ως άνω χρόνο εκταμίευσης (ήτοι, στις 25-7-2007) 1 ευρώ προς 1,6666 CHF. Σημειωτέον ότι ως διατραπεζικό επιτόκιο CHF LIBOR (London InterBank Offered Rate) 360 ημερών μηνιαίας διάρκειας, νοείται το διατραπεζικό επιτόκιο δανεισμού σε ελβετικό φράγκο (CHF), όπως αυτό καθορίζεται στην αγορά χρήματος του Λονδίνου, με βάση υπολογισμού 360 ημερών από το BBA (British Bankers' Association) την 11.00 μεσημβρινή ώρα Λονδίνου (και εμφανίζεται στη σχετική ηλεκτρονική οθόνη της εταιρείας Reuters για το συγκεκριμένο νόμισμα και περίοδο), δύο εργάσιμες ημέρες πριν από την ημέρα υπολογισμού του ποσού της κάθε δόσης που ορίζονται στις συμβάσεις, στρογγυλοποιούμενο στην πλησιέστερη εκατοστιαία μονάδα. Το κείμενο (περιεχόμενο) της ανωτέρω συμβάσεως, ήταν προδιατυπωμένο με τους προαναφερόμενους, μεταξύ άλλων, όρους. Στη συνέχεια, πιθανολογήθηκε ότι η καθ' ης η αίτηση τράπεζα, ενέγραψε επί του ως άνω ακινήτου του αιτούντος, προσημείωση υποθήκης, για ποσό 391.284,50 ελβετικά φράγκα (ήτοι, 235.713,55 ευρώ). Προς εξυπηρέτηση του επίδικου δανείου, τηρήθηκε και εξακολουθεί να τηρείται από την καθ' ης ο υπό

στοιχεία 5610-029510-793 λογαριασμός, στον οποίο καταχωρούνται σε ελβετικά φράγκα τόσο οι δεδουλευμένοι τόκοι που βαρύνουν κατά διαστήματα το δάνειο, όσο και οι καταβολές που πραγματοποιεί ο αιτών προς εξυπηρέτηση και εξόφληση του δανείου, οι οποίες γίνονται στην πραγματικότητα σε ευρώ. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι η ισοτιμία του ευρώ προς το ελβετικό φράγκο ανερχόταν, κατά την ημερομηνία εκταμίευσης του δανείου, ήτοι την 25-7-2007, σε 1 € προς 1,6660 CHF. Ωστόσο, προϊόντος του χρόνου, η διακύμανση της ισοτιμίας υπήρξε έντονη, καθώς υποτιμήθηκε το ευρώ έναντι του ελβετικού φράγκου με αποτέλεσμα, ισχυροποιούμενου του τελευταίου, σταδιακά, έναντι του ευρώ, η συγκεκριμένη ισοτιμία ευρώ – ελβετικού φράγκου να υποστεί σημαντικότερες αλλαγές. Ενδεικτικά, την 1^η Απριλίου 2008 ήταν στο 1,5737 CHF, την 1^η Δεκεμβρίου 2008 στο 1,5262 CHF, την 1^η Σεπτεμβρίου 2010 στο 1,2967 CHF, την 1^η Ιουνίου 2011 στο 1,2182 CHF, την 1^η Αυγούστου 2012 στο 1,2013 CHF, την 1^η Ιουνίου 2014 στο 1,2214 CHF, την 1^η Δεκεμβρίου 2014 στο 1,2028 CHF, ενώ κατά το χρόνο άσκησης της ως άνω αγωγής του αιτούντος, ήτοι, την 19-2-2015, ανέρχονταν στο 1,07 CHF. Τούτο είχε ως αναπόδραστο αποτέλεσμα να αυξηθεί δραματικά το ύψος της μηνιαίας τοκοχρεολυτικής δόσης που καταβάλλει ο αιτών σε εξυπηρέτηση της επίδικης δανειακής σύμβασης, ανερχόμενη πλέον, με βάση την τρέχουσα ισοτιμία, στο ποσό των 1.378,14 CHF (1.103 ,00 ευρώ). Το γεγονός αυτό είχε ως αποτέλεσμα, ενώ το συνολικό ποσό της οφειλής του αιτούντος, κατά το χρόνο κατάρτισης της επίδικης δανειακής σύμβασης (ήτοι, την 17-7-2007) ορίστηκε κατά τα συμφωνηθέντα σε 300.988,08 CHF ή 180.665,11 ευρώ, σήμερα, μετά και εκ μέρους του την καταβολή μηνιαίων τοκοχρεωλυτικών δόσεων συνολικού ποσού 80.863,55 ευρώ (εκ των οποίων ποσό 42.905,87 ευρώ για απόσβεση κεφαλαίου και 37.957,63 ευρώ για τόκους), το υπολειπόμενο και οφειλόμενο άληκτο κεφάλαιο, να ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 244.743,13 CHF ή 228.852 ευρώ, με βάση την κατά τον χρόνο άσκησης της αγωγής ισοτιμία (1,07) και, επομένως, ο αιτών φέρεται να οφείλει επιπλέον ποσό 48.186,89 ευρώ από το ποσό που του χορηγήθηκε από την ανωτέρω δανειακή σύμβαση, παρά τις καταβολές που έχει πραγματοποιήσει. Εξάλλου, πιθανολογήθηκε ότι ο αιτών,

ο οποίος είναι στρατιωτικός και υπηρετεί στην Πολεμική Αεροπορία των Εθνικών Ενόπλων Δυνάμεων, προέβη στην επιλογή και υπογραφή της προαναφερόμενης δανειακής συμβάσεως, μετά από δική του μεν πρωτοβουλία, βάσει έρευνας αγοράς στην οποία ο ίδιος είχε προβεί, (συνεπικουρούμενος μάλιστα

διότι το επιτόκιο δανεισμού σε ελβετικό φράγκο ήταν, κατά το χρόνο κατάρτισης της επίδικης σύμβασης, σημαντικά χαμηλότερο από αυτό του δανεισμού σε ευρώ, λόγω της ευνοϊκής μεταξύ των νομισμάτων αυτών ισοτιμίας, με αποτέλεσμα η μηνιαία, τοκοχρεωλυτική καταβλητέα δόση του δανείου, σε εκείνη την συναλλακτική συγκυρία, να είναι σημαντικά χαμηλότερη από εκείνη αντίστοιχης δανειακής σύμβασης σε ευρώ, αλλά και να εμφανίζεται ως τέτοια και στην μελλοντική προοπτική της, και όλα τα ανωτέρω με την ασφάλεια του ελβετικού νομίσματος, χωρίς όμως οι εκπρόσωποι της καθ' ης να του επισημάνουν, ως όφειλαν, τον συναλλαγματικό κίνδυνο της διακύμανσης της μεταξύ των δύο νομισμάτων ισοτιμίας. Ειδικότερα, πιθανολογήθηκε ότι ο αιτών δεν ενημερώθηκε από τους εκπροσώπους - υπαλλήλους της καθ' ης η αίτηση τράπεζας για το συναλλαγματικό κίνδυνο της ισοτιμίας ελβετικού φράγκου και ευρώ με τρόπο κατανοητό για τον ίδιο, καθόσον αφενός μεν δεν διαθέτει ιδιαίτερες γνώσεις στις χρηματοοικονομικές συναλλαγές, αφετέρου δε, δεν πιθανολογήθηκε γενικότερα ενασχόλησή του με τραπεζικές συναλλαγές (άλλα δάνεια ή επενδύσεις), ούτε βέβαια είχε περιουσία ή εισοδήματα σε ελβετικά φράγκα. Εξάλλου, κατά την περίοδο της σύναψης των συμβάσεων, η καθ' ης η αίτηση, όπως και άλλες ελληνικές τράπεζες, διαφήμιζε το εν λόγω δάνειο ως δελεαστικά συμφέρον, με χαμηλό επιτόκιο, πραγματικά χαμηλή δόση, με την ασφάλεια του ελβετικού νομίσματος, η επιλογή δε, από τον αιτούντα, του συγκεκριμένου δανείου, έγινε με βάση τα ανωτέρω χαρακτηριστικά. Περαιτέρω, από τον τρόπο σύνταξης της επίδικης σύμβασης, πιθανολογήθηκε ότι δεν καθίσταται αντιληπτός στον αιτούντα, με συγκεκριμένο τρόπο, ο συναλλαγματικός κίνδυνος. Επιπλέον, από την εγγραφή της προαναφερθείσας προσημείωσης υποθήκης και από τις βεβαιώσεις ετήσιων καταβολών

στεγαστικού δανείου, που του αποστέλλονταν για φορολογική χρήση, αναφέρονται το κεφάλαιο του δανείου που χορηγήθηκε, οι καταβολές τόκων και η ανάλωση κεφαλαίου σε ευρώ, με συνέπεια να μην είναι δυνατόν, από έναν απλό καταναλωτή και, εν προκειμένω από τον αιτούντα, να διαπιστώσει τη διαφορά που προέκυπτε από τη συναλλαγματική διακύμανση της ισοτιμίας μεταξύ ελβετικού φράγκου και ευρώ. Ήδη, με την κρινόμενη αίτηση, ο αιτών υποστηρίζει ότι ο με στοιχείο 4.4 όρος της ένδικης δανειακής συμβάσεως, ο οποίος προβλέπει ότι ο ίδιος υποχρεούται να εκπληρώνει τις απορρέουσες από τη σύμβαση υποχρεώσεις του προς την καθ' ης η αίτηση τράπεζα είτε σε αυτούσιο συνάλλαγμα είτε με το σε ευρώ ισάξιο (αντίτιμο) του συναλλάγματος ελβετικών φράγκων, υπολογιζόμενο την ημερομηνία πληρωμής της δόσης με βάση την ισοτιμία του οικείου συναλλάγματος, όπως αυτή θα προκύψει από τη διατραπεζική αγορά συναλλάγματος, ήταν, κατά το δεύτερό του σκέλος, αόριστος και ασαφής, με συνέπεια αυτός, με τις γνώσεις και τις εμπειρίες που, όπως προαναφέρθηκε, είχε, να μην αντιληφθεί, κατά την κατάρτιση της σύμβασης, τις συνέπειες που θα μπορούσε να έχει ο όρος αυτός στην διαμόρφωση του ύψους της μηνιαίας τοκοχρεωλυτικής δόσης, αλλά και του αλήκτου κεφαλαίου της επίδικης δανειακής σύμβασης, κατά τη διάρκεια της εξόφλησης του δανείου του, σε περίπτωση μεταβολής της ισοτιμίας μεταξύ ευρώ και ελβετικού φράγκου. Πράγματι, πιθανολογήθηκε ότι ο προαναφερόμενος όρος, που ήταν προδιατυπωμένος από την καθ' ης η αίτηση τράπεζα και περιλαμβανόταν στους γενικούς όρους συναλλαγών, χωρίς να έχει αποτελέσει αντικείμενο διαπραγμάτευσης μεταξύ των διαδίκων, κατά το μέρος που ρυθμίζει την ισοτιμία, με βάση την οποία θα μετατρέπονται σε ελβετικά φράγκα οι τυχόν καταβολές σε ευρώ, τις οποίες πραγματοποιεί ο αιτών καθ' όλη τη διάρκεια αποπληρωμής του δανείου του, είναι αόριστος και ασαφής και, επομένως, καταχρηστικός και άκυρος. Συγκεκριμένα, με τον επίμαχο όρο παραβιάζεται από την καθ' ης η αίτηση τράπεζα η υποχρέωση σαφήνειας και διαφάνειας των γ.ο.σ., η οποία επιτάσσει οι όροι να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ούτως ώστε ο απρόσεκτος μεν ως προς την ενημέρωσή του καταναλωτής - πελάτης, που όμως διαθέτει τη μέση αντίληψη, κατά τον σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης, να γνωρίζει τις

συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνει, ιδίως δε όσον αφορά στη σχέση παροχής και αντιπαροχής (ΕφΠειρ 711/2011 ΔΕΕ 2012.356). Παράλληλα, με την ως άνω ρήτρα δεν παρουσιάζονται, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των συμβαλλόμενων στη σύμβαση διαδίκων, αφού δεν διατυπώνεται ευκρινώς ο τρόπος λειτουργίας της συναλλαγματικής ισοτιμίας, η μέθοδος και οι ιδιαιτερότητες του μηχανισμού μετατροπής του εγχώριου νομίσματος σε ξένο νόμισμα, καθώς, επίσης, και η σχέση μεταξύ του μηχανισμού αυτού και των τυχόν άλλων, που προβλέπουν έτερες ρήτρες σχετικά με την αποδέσμευση και την αποπληρωμή δανείων, ούτως ώστε ο καταναλωτής και, στην κρινόμενη υπόθεση ο αιτών, ο οποίος από κανένα στοιχείο δεν πιθανολογήθηκε ότι διαθέτει ιδιαίτερες γνώσεις αναφορικά με τους νομισματικούς κανόνες, τις συνθήκες της αγοράς και το κόστος του χρήματος, να μπορεί να εκτιμήσει τις οικονομικές συνέπειες που θα μπορούσε να έχει για τον ίδιο ο παραπάνω όρος και, συγκεκριμένα, να διαγνώσει εκ των προτέρων, τόσο το ύψος των μηνιαίων τοκοχρεωλυτικών δόσεων που θα καλούνταν να καταβάλλει για την αποπληρωμή του δανείου του, όσο και το ύψος του ανεξόφλητου κεφαλαίου του τελευταίου, σε περίπτωση που η ισοτιμία μεταξύ ευρώ και ελβετικού φράγκου διαφοροποιούνταν σε βάρος του πρώτου (σκέψεις 73-75 της ανωτέρω απόφασης του ΔΕΚ). Δεν μπορούσε, επομένως, αυτός να γνωρίζει εκ των προτέρων τις συμβατικές δεσμεύσεις που αναλαμβάνει. Και ναι μεν ο επίμαχος όρος ήταν σαφώς διατυπωμένος από γραμματική άποψη, πλην, όμως, μόνη η σαφήνεια αυτή δεν αρκεί, κατά τα διαλαμβανόμενα στην οικεία μείζονα σκέψη, προκειμένου να κριθεί ως έγκυρος, βάσει των κριτηρίων που ο Ν. 2251/1994 και η οδηγία 93/13/ΕΟΚ θέτουν, αφού, εξαιτίας της παραπάνω αοριστίας του ως προς τις οικονομικές συνέπειές του, οδηγεί ουσιαστικά στη διάψευση των τυπικών και δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή - πελάτη αναφορικά με την εξέλιξη της συναλλακτικής του σχέσης με την τράπεζα (ΑΠ 1219/2001 ΔΕΕ 2001.1128). Εξάλλου, η υπογραφή και παραλαβή προδιατυπωμένων συμβάσεων και επιστολών, δεν δύναται να θεωρηθεί πλήρη και ορθή εκτέλεση των προσυμβατικών υποχρεώσεων της καθ' ης η αίτηση τράπεζας (πιστωτικού φορέα) για επαρκή πληροφόρηση και ενημέρωση, διότι αντιστρέφει το βάρος

απόδειξης της εκπλήρωσης των υποχρεώσεων των διαδίκων (συμβαλλομένων) που δύναται να διακυβεύσει την αποτελεσματικότητα των δικαιωμάτων των καταναλωτών (ΔΕΚ, απόφαση της 18ης-12-2014, υπόθεση C-449/13, CA Consumer Finance SA κατά Ingrid Bakkaus, Char Bonato, Florian Bonato, σκέψεις 30 - 32). Κατ' ακολουθία των ανωτέρω και, εφόσον πιθανολογείται ότι θα ευδοκιμήσει η κύρια αγωγή για την αναγνώριση της καταχρηστικότητας του προαναφερόμενου όρου των επίδικων δανειακών συμβάσεων και ότι υπάρχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή ρύθμιση κατάστασης, που συνίσταται στην επιβίωση της οικογένειας του αιτούντος, πρέπει να γίνει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη η κρινόμενη αίτηση και να διαταχθεί το ασφαλιστικό μέτρο, που αναφέρεται στο διατακτικό, απορριπτομένων των ενστάσεων της καθ' ης. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολό τους ενόψει της δυσχέρειας ερμηνείας των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

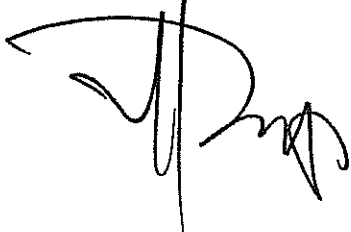
ΔΕΧΕΤΑΙ την αίτηση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ προσωρινά την καθ' ης η αίτηση τράπεζα να ανέχεται μέχρι την έκδοση οριστικής απόφασης επί από 19-2-2015 και με αριθμ. εκθ. κατ. 30/2015 αγωγής του αιτούντος κατά της καθ' ης, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Βόλου, την καταβολή από τον τελευταίο των μηνιαίων, τοκοχρεωλυτικών δόσεων της με αριθμό 0010-2610-00002190922 σύμβασης στεγαστικού δανείου, με τη συναλλαγματική ισοτιμία ελβετικού φράγκου - ευρώ που ίσχυε κατά το χρόνο εκταμίευσης του δανείου (25-7-2007), ήτοι 1 ευρώ προς 1,6660 ελβετικά φράγκα (CHF).

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ μεταξύ των διαδίκων τα δικαστικά έξοδα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση, στον Βόλο, στο ακροατήριό του, στις 14 Ιουλίου 2015, με την παρουσία και τῆς Γραμματέα *Χριστίνας Μανώλης*.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(Για τη δημοσίευση)

Χριστίνα Μανώλη

